



The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji Nedjelja, 26. ožujka 2017. [\[Multimedia\]](#)

Svi trebamo Kristovo svjetlo

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U središtu Evanđelja ove Četvrte korizmene nedjelje su Isus i čovjek slijep od rođenja (usp. Iv 9, 1-41). Krist mu vraća vid i izvodi to čudo nekom vrstom simboličkog rituala: najprije miješa zemlju sa slinom i tom smjesom premazuje slijepcu oči; zatim mu naređuje da ode i opere se u kupalištu Siloamu. Čovjek odlazi, pere se i vid mu se vraća. Bio je slijep od rođenja. Tim se čudom Isus očituje i očituje se nama kao svjetlo svijeta; a slijepac od rođenja predstavlja svakog od nas, koji smo stvoreni da upoznamo Boga, ali smo zbog grijeha kao slijepci, trebamo novo svjetlo; svi trebamo novo svjetlo: svjetlo vjere, koje nam je Isus darovao. Naime taj slijepac iz Evanđelja, nakon što je progledao, otvara se otajstvu Krista. Isus ga pita: „Ti vjeruješ u Sina Čovječjega?“ „A tko je taj, Gospodine, da vjerujem u njega?“, odgovara ozdravljeni slijepac (r. 36). „Vidio si ga! To je onaj koji govori s tobom!“ (r. 37). „Vjerujem, Gospodine!“ i pada ničice do njegovih nogu.

Ova nas epizoda navodi na razmišljanje o našoj vjeri, našoj vjeri u Krista, Sina Božjega, i istodobno se odnosi također na krštenje, koje je prvi sakrament vjere: sakrament koji nam daje „izaći na svjetlo“ po preporođenju vodom i Duhom Svetim, upravo kao što se dogodilo slijepcu od rođenja, kojem su se otvorile oči nakon što se oprao u vodi kupališta Siloama. Čovjek slijep od rođenja i ozdravljen predstavlja nas kad ne shvaćamo da je Isus svjetlo, „svjetlo svijeta“, kad ga tražimo negdje drugdje, kad se radije uzdamo u mala svjetla, kad tapkamo u mraku. Činjenica da taj slijepac nema ime pomaže nam vidjeti u njegovoj povijesti kao u nekom zrcalu svoje lice i svoje ime. I nas je Krist „prosvijetlio“ na krštenju, a zatim smo pozvani vladati se kao djeca svjetlosti. A živjeti kao djeca svjetlosti zahtijeva radikalnu promjenu u razmišljanju, sposobnost prosuđivati ljude i stvari prema drugoj ljestvici vrijednosti, koja dolazi od Boga. Sakrament krštenja, naime, zahtijeva od nas da izaberemo živjeti kao djeca svjetlosti i hodimo u svjetlu. Ako vam sada postavim pitanje: „Vjerujete li da je Isus Sin Božji? Vjerujete li da vam može promijeniti srce? Mislite li da on može učiniti da promatramo stvarnost kao što je on vidi, a ne kao što je vidimo mi? Vjerujete li da je on je svjetlost, da nam daje pravo svjetlo?“ Što biste odgovorili? Neka svako

odgovori u svome srcu.

Što znači imati pravo svjetlo, hoditi u svjetlu? To znači prije svega napustiti lažna svjetla: hladno i površno svjetlo predrasude protiv drugih, jer predrasuda izobličuje stvarnost i svaljuje na nas breme mržnje protiv onih koje sudimo bez milosti i nemilosrdno osuđujemo. To je kruh svagdašnji! Kad se naklapa o drugima, ne hodi se u svjetlu, već u sjeni. Još jedno svjetlo koje je lažno, jer je zavodljivo i dvoznačno, jest osobni interes: ako ljude i stvari procjenjujemo na temelju kriterija naše koristi, našega zadovoljstva, našega ugleda, nismo istinoljubivi u odnosima i situacijama. Ako idemo tim putem traženja isključivo osobne koristi, tada živimo u sjeni.

Neka nam Blažena Djevica, koja je prva prihvatila Isusa, svjetlo svijeta, isprosi milost da iznova prigrlimo u ovoj korizmi svjetlo vjere i ponovno otkrijemo neprocjenjivi dar krštenja, koji smo svi primili. I neka nas to novo prosvjetljenje preobrazi u stavovima i djelima, da i mi, počevši od svoga siromaštva i svoje neznatnosti, postanemo nositelji zrake Kristova svjetla.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

jučer su u Almeriji, u Španjolskoj blaženima proglašeni Jose Alvarez-Benavides y de la Torre i stotinu i četrnaest drugova mučenika. Ti svećenici, redovnici i laici bili su herojski svjedoci Krista i njegova evanđelja mira i bratskog pomirenja. Neka njihov primjer i njihov zagovor podupru Crkvu u njezinima naporima oko izgradnje civilizacije ljubavi.

Pozdravljam ve vas, hodočasnike iz Rima, Italije i drugih zemalja, posebno hodočasnike iz Cordobe (Španjolska), mlade iz pariškog zavoda Saint-Jean de Passy, vjernike iz Loreta, Quartu Sant'Elene, Rendea, Maiorija, Poggiomarina i mlade iz dekanata „Romana-Vittoria" u Milanu. Kad već spominjem Milano, želim zahvaliti kardinalu milanskom nadbiskupu i cijelom milanskom puku na toploj jučerašnjoj dobrodošlici. Doista sam se osjećao kao kod kuće, i to sa svima, vjernicima i nevjernicima. Hvala vam velika, dragi stanovnici Milana, i reći ću vam nešto: osvjedočio sam se da je istina ono što kažu: „U Milanu vas dočekaju col coeur in man (sa srcem na dlanu)".

Svima želim ugodnu nedjelju. Molimo vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar ručak i doviđenja!